

РЕШЕНИЕ

№ 1251

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в
публично заседание на 29.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10254** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл. от ДОПК

Жалбоподателят [фирма], със седалище и адрес на управление: С. област, [община], [населено място], махала „К.“ оспорва Ревизионен акт № [ЕГН] от 07.12.2011 г., издаден от Е. А. на длъжност гл. инспектор по приходите в ТД на НАП -гр. С., частично потвърден с Решение № 1544 от 27.06.2012 г. на Директор на Директор "ОУИ" - [населено място].

Ревизионният акт се обжалва в частта на установените данъчни задължения по ЗДДС за м. 05 и 06.2008 г. общо в размер на 5402.80 ли. - главница, ведно със съответната лихва м. 08.2007 г. сумата от 863.36 лв.- главница, заедно с лихвата. В тази част оспореният ревизионен акт е потвърден с Решение № 1544 от 27.06.2012 г. на Директор на Д"ОУИ" /тогава/ - [населено място].

От мотивите на ревизионния акт е видно, че в хода на ревизионното производство са извършени насрещни проверки на контрагенти на жалбоподателя, от които [фирма] е закупувало стоки. Искания за представяне на доказателства са адресирани до: [фирма] и [фирма]. Твърди се, че при насрещните проверки на тези доставчици не са открити техни представители на декларираните адреси за кореспонденция. С оглед на това обстоятелство исканията за представяне на документи им били връчени но реда па чл. 32 от ДОПК. Последното е послужило като основание на ревизиращият екип да не признае за възникнало правото па приспадане на данъчен кредит по данъчните фактури, издадени от изброените доставчици.

Поддържа, че органите по приходите признали обстоятелството, че количеството закупено гориво по тези доставки, е реално реализирано от жалбоподателя. Според последният това се потвърждавало и от обстоятелството, че не били извършени корекции на ревизираното дружество в частта по ДДС.

От друга страна не се признавали разходите по закупуването на стоката по въпросите данъчни фактури и е определен корпоративен данък за довносяне, като в същото време се признават реализираните приходи от продажби на същите тези стоки.

В хода на ревизията всички изискани от [фирма] писмени доказателства и обяснения били предоставени в срок на ревизиращия екип, на основание редовно връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения.

Ревизиращите необосновано не са отчетели спецификата на доставките, а именно покупко-продажба на вещи определени по своя род и не са заявили преминаването на собствеността върху същите.

Ревизиращите направили обоснован извод, че разходите на дружеството били документално обосновани. В ревизионният доклад са изложени мотиви в тази насока. Спазен е принципът на „документална обоснованост“, а именно счетоводните документи отразяват вярно и точно съобразно Закона за счетоводството, от всяка стопанска операция.

При горните фактически твърдения, жалбоподателят моли съдът да отмени посочения по-горе ревизионен акт и в оспорените му части.

Ответникът Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ не изразява становище по същата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Установява се от представения по делото Ревизионен акт №[ЕГН]/ от дата 07.12.2011г., че същият е връчен на ревизираното дружество на дата 26.01.2012 година. Ревизионният акт е издаден от Е. В. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С..

Жалбата против този акт е подадена на 20.01.2012г. чрез органа издал акта в законоустановения срок по чл. 152. ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ и отговаря на изискванията на чл. 145. ал. 1 и ал. 2 от ДОПК.

По подадената от дружеството жалба, Директорът на дирекция „ОУИ“ тогава, е постановил Решение №1544 от дата 27.06.2012г., а жалбата до съда е подадена на 26.07.2012г. с вх.№ 53-00-671 по описа на НАП и в законоустановения срок.

На основание чл. 156. ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция ОУИ С. за срок до 27.06.2012 г.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта на установените задължения по ЗДДС, в следствие отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите издадени от [фирма]. и [фирма]. Твърди, че не са взети предвид многобройните доказателства, представени от [фирма] по време на ревизията.

С Молба вх. № 23-22-276/24.04.2012 г., пред Директора на Дирекция „ОУИ“, сега „ОДОП“ представя нови доказателства по опис.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР № 1105274/03.05.2011 г.,

издадена от М. Г. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма]. Същата е за установяване на задълженията: по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.04.2006 г. до 31.03.2011 г.: ЗКПО за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2010 г.; по чл. 38 от ЗОДФЛ за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2006 г.; по чл. 42/49 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2010 г.: вноски за ДОО: вноски за ЗО: вноски за ДЗПО- УПФ и Вноски за фонд ГВРСН за периодите от 01.01.2005 г. до 31.12.2010 г. Със Заповед №РД-01-962 от 01.07.2011г. на Директора на ТД на НАП, на лицето Р. Б.-началник сектор „Ревизии” в ТД на НАП са възложени функциите по неприключили ревизионни производства на М. Р..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1105274/23.08.2011 г., връчен на 11.10.2011 г. Ревизираното лице е направило писмено възражение срещу РД, преценено като неоснователно. Приложени са допълнителни доказателства срещу констатациите на органите по приходите.

Ревизията приключва с РА акт № 200110527407.12.2011 г., издаден от Е. В. А., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед № К 1105274:06.10.2011 г., издадена от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., на основание Заповед № РД - 01 - 962/01.07.2011г. на Директора на ТД на НАП С..

На ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. № 05-53-03-254/05.2011г. С писмо вх. № 05-53-03-254/09.05.2011 г. са представени изисканите документи.

На основание чл. 45 от ДОПК са направени насрещни проверки на доставчици на жалбоподателя. – [фирма] и [фирма]

Изготвените ИПДПОЗЛ са връчени по чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на адресите за кореспонденция. Предприетите действия и изготвените във връзка с тях документи /протоколи за посещения на адрес, съобщение по чл. 32 от ДОПК. пощенска пратка, публикуване в Интернет/ са описани подробно в ПИНП, констатациите от които са отразени в РД. В указания срок тези две дружества не са представени изисканите документи.

На основание чл. 68. ал. 1. т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и чл. 25 от същия закон е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 5 402,80 лв. за периодите м. 05 и м. 06.2008 г. по 3 фактури № 519/26.05.2008 г., № 476/17.06.2008 г. и № 506/24.06.2008 г. с предмет на доставките –стоки, издадени от [фирма]. Констатациите и изводите на ревизиращите са идентични с тези посочени в т. 2 от решението, т.с., че няма достатъчно доказателства, от които да се установи, че доставките по тези три фактури, са реално осъществени.

На основание чл. 68. ат. 1. т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 и ч.т. 25 от същия закон е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 863,36 лв. за м. 08.2007 г. по фактура № 383/30.08.2007 г. с предмет на доставката - стоки, издадена от [фирма]. Констатациите и изводите на ревизиращите са идентични с тези, посочени в т. 2 от решението.

Установява се от ревизионния доклад и ревизионния акт, а така също и от Решението на Директора на Дирекция „ОДОП”, че във връзка с установеното по ЗДДС за липса на реално извършени доставки за съответните периоди, с РА е направено увеличение на финансовия резултат с отчетените разходи, довели

необосновано до намаляване на финансовия резултат.

За периодите 2005 и 2006 г. по същество не са направени корекции на задълженията. За 2005 г. има остатък за довносяне в размер на 0.01 лв. За 2006 г., поради внасяне на корпоративния данък след законоустановения срок е установена лихва в размер на 0.98 лв.

На основание чл. 26. т. 11 във връзка с чл. 16. ал. 2. т. 4 от ЗКПО е увеличен финансовия резултат за 2007 г. с отчетените разходи по фактури, издадени от [фирма]. [фирма]. [фирма], [фирма] и [фирма]. В резултат на извършеното преобразуване за данъчни цели, е определен корпоративен данък за довносяне за 2007г. в размер на 4 591.38 лв. и лихва 2 029.79 лв.

На основание чл. 26. т. 11 във връзка с чл. 16. ал. 2. т. 4 от ЗКПО е увеличен финансовия резултат за 2008 г. с отчетените разходи по фактури, издадени от [фирма] и други дружества. В резултат на направеното преобразуване за данъчни цели е определен корпоративен данък за довносяне за 2008г. в размер на 20 544.50 лв. и лихва 5 938.14лв.

В рамките на своята компетентност и в съответствие с принципа на служебното начало, ревизиращият орган е изискал от посочените в решението доставчици предоставянето на доказателства, релевантни към данъчното облагане на жалбоподателя. Органът по приходите е отказал правото на данъчен кредит за получените доставки на основание чл. 68. ал. 1 от ЗДДС. във връзка с чл. 6 от същия закон, като констатациите са направени единствено на база извършените насрещни проверки. ЗДДС поставя като неотменимо и задължително условие за признаване правото на приспадане на данъчен кредит наличието на действително получени от регистрираното лице стоки и или услуги по облагаеми доставки - чл. 68. ад. 1.т. 1.чл. 69. ал. 1.т. 1 от ЗДДС.

По отношение на представените доказателства за доставките от [фирма] и „Т. К.” представляващи копия от процесните фактури, настоящата инстанция намира, че същите не доказват извършването на доставките.

За периодите м. 05 и м. 06.2008 г. отказаният данъчен кредит в размер на 5 402.80 лв. е по фактури, издадени от [фирма], за който решаващият орган потвърждава изводите на ревизиращия екип.

За периода м. 08.2007 г. отказаният данъчен кредит в размер на 863,36 лв. е по фактури, издадени от [фирма], за който Директорът на Дирекция „ОДОП” потвърждава изводите на ревизиращия екип по изложени в настоящото решение мотиви, поради което е потвърдил ревизионния акт и за този данъчен период.

До дружеството жалбоподател е отправено искане изх.№05-53-03-254 от 09.01.2011г. да представи документи, подробно посочени в искането, съобразно извършената на дружеството ревизия, които последното е представило по делото и пред органите по приходите.

От ревизионния доклад се установява по т.26, че за данъчен период от 01.05.2008г. до 31.05.2008г., дружеството е водило редовно своето счетоводство, подало е в срок декларация по чл.125 от ЗДДС. В съответствие с изискванията на чл.125, ал.3 от ЗДДС, дружеството е подало информация от отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС. Задълженото дружество води и регистър на продажбите съгласно чл. 113 ал.1 и ал.2 от ППЗДДС. При ревизията не са се установили основания за корекция на данъка, с оглед данните за начислен ДДС.

Ревизиращите органи са констатирали при данни за упражнено право на

данъчен кредит, че за периода е деклариран ВОП и доставки. Установи се, че жалбоподателят неправилно е упражнил правото на приспадане на данъчен кредит по фактура №519 от 26.05.2008г. с издател [фирма] и приспаднат данъчен кредит в размер на 1452,80лв. Това било така, защото жалбоподателят не доказвал реалност на доставката.

За данъчен период от 01.06.2008г. до 30.06.2008г., ревизиращите са констатирали отново, че жалбоподателят е водил редовно своето счетоводство, подавал е в съответствие с изискванията на чл.125, ал.3 от ЗДДС информация за отчетените регистри по чл.124 от ЗДДС. Относно депозираните данни за начислен ДДС, не се констатира основание за корекция на данъчната основа. Представени са и данни за упражнено право на данъчен кредит, като органите са установили основания за корекция на данъка. Чрез включване в дневника на покупки за този период, дружеството е включило и упражнило това право за данъчни фактури №476 от 17.06.2008г. с ДДС в размер на 2050лв. и №506 от 24.06.2008г. с ДДС в размер на 1900лв. Правото на приспадане на данъчен кредит е отказано, защото жалбоподателят не доказал реалност на доставката по чл.6 от ЗДДС.

За данъчен период от 01.08.2007г. до 31.08.2007г. жалбоподателят е подал СД вх. № 23000922219 от 13.08.2007г. и в срока по чл.125 от ЗДДС, дружеството е представило информация за отчетени регистри по чл.124 от ЗДДС по електронен път. Дружеството води редовно дневник на покупките и дневник на продажбите. То е начислило правилно ДДС и не се налагало корекция на данъчната основа на това основание. Жалбоподателят упражнил и право на данъчен кредит. За периода е декларирана ВОП, получени доставки по чл. 82 ал.2-5 от ЗДДС и вноса без право на данъчен кредит е 0. Ревизиращите органи и тук са открили основания за корекция на данъчната основа на получените доставки и на данъчния кредит. Чрез включване в дневника на покупки и в справка декларация за периода, ревизираното дружество е упражнило право на приспадане на данъчен кредит в размер на 863, 36 лв. по фактура №383 от 30.08.2007г. издадена от [фирма].

Установява с от мотивите на цитираното по-горе решение на Директора на Дирекция „ОДОП”, които се кредитират от съда като признание на неизгоден за ответника факт, с че в хода на ревизионното производство доказателства и приложения с жалбата се установяват редица пропуски при изясняване на цялостната фактическа обстановка, във връзка с доставките.

по-голяма част от доставчиците, включително и [фирма], както и [фирма] не са представени никакви документи във връзка с конкретните доставки, както и такива удостоверяващи наличие на технически, технологичен и кадров потенциал за извършване на фактурираните доставки. В повечето от случаи не става ясно каква стока или услуга е фактурирана, вид. количество, единична цена и т.н. Не може да се установи местонахождение на обектите, където е съхранявана стоката от момента на купуването ѝ до момента на продажбата, не са представени справки за стопанисваните обекти.

От правна страна, съдът намира следното:

Общият принцип за териториалната компетентност относно актовете, издавани по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, а именно актовете, издавани от орган по приходите, съответно публичен изпълнител, е въведен с разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от ДОПК, която гласи, че актовете по този кодекс се издават от орган по приходите от компетентната териториална дирекция. С нормата

на чл. 8 от ДОПК е дадена подробна уредба на компетентните териториални дирекции относно производствата по кодекса в зависимост от субектите, от чието име или срещу които е образувано административното производство.

Според чл. 112, ал. 2 от ДОПК ревизия може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Следователно първата преценка досежно компетентността следва да бъде направена относно това кой териториален директор е компетентен да определи съответно кой орган по приходите следва да възложи ревизия.

В конкретния случай компетентната териториална дирекция се определя по правилата на чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК - това е тази дирекция, в чийто териториален обхват се намира седалището на дружеството.

Установява се от обсъдените в настоящото изложение заповеди, че същият е издаден от местно компетентен за това орган, в кръга на служебните му по ДОПК и заповедта за възлагане, задължения.

По делото няма спор, а това се установи от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднал данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на Б., без значение от целите и резултатите от тази дейност. По делото няма спор и, че доставчиците на жалбоподателя, издали спорните фактури, също са данъчно регистрирани лица по ЗДДС. Това се установява от констатациите в ревизионния акт и ревизионния доклад.

Това изискване произтича от чл. 3 ДОПК. Изрично от чл. 3, ал. 2 ДОПК е видно, че административните актове следва да се основават на действителните факти от значение за случая и не могат да се основават на предположения, съмнения и недоказани твърдения. Съответно съгласно ал. 3 на същата разпоредба, истината за фактите следва да е установена по реда и със средствата, предвидени в този кодекс.

От друга страна, дори в указанията на НАП, които са задължителни за прилагане от всички органи по приходите (на основание чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗНАП), се сочи изрично, че неоткриването на доставчика, връчването му на искане по чл. 32 ДОПК и непредставянето на доказателства от него, не може да води до никакъв извод във вреда на получателя по доставката.

В този смисъл са и издадените указания от изпълнителния директор на НАП с изх. № 91-00-321/08.11.2007 г. относно Уеднаквяване на практиката на органите по приходите при извършване на действия по връчване на документи в хода на административното производство. Съгласно тях, при извършване на насрещни проверки и връчване на искания за представяне на документи по реда на чл. 32 ДОПК и тяхното неизпълнение в дадения срок, са безпредметни и сами по себе си не могат да водят до изводи във вреда на ревизираното лице.

Раздел III. „Способи за връчване” на указанието изрично гласи, че при искане на информация от трети лица (насрещни проверки) следва да се има предвид, че ако третото лице не е намерено на адреса за кореспонденция и органът по приходите прецени, че не е необходимо по-нататъшно търсене на лицето на други известни на администрацията адреси, връчването на искания за представяне на документи по реда на чл. 32 от ДОПК и тяхното неизпълнение

в дадения срок са безпредметни и сами по себе си не могат да водят до изводи във вреда на ревизираното лице. Всъщност насрещна проверка въобще не е извършена. В тези случаи органите по приходите следва внимателно да преценяват доколко е изпълнен принципът на обективност (чл. 3 от ДОПК) и дали по преписката са събрани достатъчно доказателства, които да позволят законосъобразното установяване на задълженията на ревизираното лице.

Следователно органите по приходите не са проявили процесуална активност да попълнят преписката с доказателствен материал въз основа, на който да обосноват своите изводи относно липса на реална доставка. Последното обаче не освобождава жалбоподателя да докаже с оглед указаната му от съда доказателствена тежест, че следва да установи главно и пълно, че е налице реална доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС.

Доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, да приспадне последното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати. За да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия, така и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО. За целите на приспадане в съответствие с член168, буква а) от Директивата, по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. Според българското материално право, за да се уважи субективното право на данъчнозадълженото лице, чл.71 от ЗДДС изисква наличие на определен фактически състав, при осъществяването на който дружеството ще може успешно да реализира това свое право. Материалните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит следва да се преценят в зависимост от наличието на доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС. Според чл. 6. (1) от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Затова сама по себе си фактурата, в случая процесните три такива не доказват реалност на сделката, т.с. че е прехвърлена собствеността върху количеството гориво посочено в тях.

Следва да се има предвид, че фактурата представлява частен писмен документ, описващ определени факти, поради което при претендиране на право на приспадане на данъчен кредит по издадена фактура следва да се преценяват всички факти и обстоятелства от значение за настъпило данъчно събитие. Съгласно чл. 68. ал. 1. т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. От анализа на посочената законова разпоредба се налага извода, че за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, е необходимо да е налице реално осъществена такава.

В конкретния случай доказателствената тежест за реалността на доставките е на ревизираното дружество. Изхождайки от основополагащият принцип па ЗДДС, че данък се дължи за всяка доставка на стока или услуга с място на изпълнение на територията на страната За да се твърди, че няма

доставка, следва да не е изпълнено някое от двете условия - липса на насрещна престация или на извършване на услуга, респективно прехвърляне на собственост върху стоки. Доказването, съответно недоказването на дадени факти и обстоятелства, предопределя и констатациите на издадения ревизионен акт.

Материалните предпоставки за признаване правото на данъчен кредит следва да се преценят в зависимост от наличието на доставка на стоки по смисъла на чл.6 от ЗДДС. Според чл. 6. (1) от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката.

Съгласно цитираната норма, доставка на стоки е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. По силата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена. Същото може да се види и от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕС, в която съгласно чл.14 §1 доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материално имущество като собственик.

Алинея 3 на чл. 25 от ЗДДС, въвежда освен случаите на ал. 2, за данъчно събитие и датата на фактическото предоставяне на стоката по [чл. 6, ал. 2](#) с изключение на случаите по ал. 8.

От значение в случая за правилното прилагане на закона е да се отговори на въпроса към кой момент възниква правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, за които се упражнява това право. Съгласно [чл. 68, ал. 2 ЗДДС](#) това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът/ДДС/ става изискуем, когато настъпва данъчното събитие, което по смисъла на [чл. 25, ал. 1](#) и [чл. 6, ал. 1](#) ЗДДС в случая е доставка на стока.

За доставката по фактурите с издател [фирма] и [фирма] следва да се прилагат разпоредбите на търговската продажба на стоки по чл.318, ал.1 от ТЗ, доколкото ревизираното лице и прекия доставчик са търговци, арг. от чл.1 от ТЗ. Съгласно чл. 319 от ТЗ, в сила към датата на издаването на фактурите, когато не е уговорен срок за предаване на стоката, купувачът може да поиска предаването ѝ в разумен срок.

С договора за продажба продавачът поема задължението да прехвърли собствеността или друго право върху една вещ. Съгласно правилото на чл.24, ал.1 от ЗЗД, което намира субсидирано приложение, доколкото търговската продажба на стоките вид продажба, плащането на цената по сделката и предаването на стоките, нямат отношение към въпроса за прехвърляне на собствеността. Така с постигане на съгласие задължението на продавача да прехвърли собствеността, е изпълнено стига вещта да е индивидуално определена и продавачът да е собственик. Когато вещта е родово определена, преминаването на собствеността настъпва, след като се индивидуализира или вещното действие на договора за продажба на движими вещи е тогава, когато се индивидуализира. В конкретния случай не се установява от доказателствата в административната преписка и тези представени от жалбоподателя, да са индивидуализирани стоките предмет на придобиването от страна на дружеството-жалбоподател, за което иска да

му се признае правото на данъчен кредит.

Съгласно чл. 160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. Съдът намира, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл. 118, ал.2 и чл. 119, ал.3 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120, ал.1 ДОПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице. Обжалваният административен акт е съобразен с целта на закона. Правилно е приложен и материалния закон, като органите по приходите са отказали законосъобразно да признаят данъчен кредит на жалбоподателя в размер на 5 402,80 лв. за периодите м. 05 и м. 06.2008 г. по 3 фактури № 519/26.05.2008 г., № 476/17.06.2008 г. и № 506/24.06.2008 г. с предмет на доставките –стоки, издадени от [фирма] и данъчен кредит в размер на 863, 36 лв. по фактура №383 от 30.08.2007г. издадена от [фирма].

При тази констатация жалбата на [фирма] е неоснователна и следва да се отхвърли като такава. Предвид изхода на спора на дружеството не се следват разноски по делото, а такива не са били поискани и от ответника.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ подадената от [фирма], със седалище и адрес на управление: С. област, [община], [населено място], махала „К.“, жалба против Ревизионен акт № [ЕГН] от 07.12.2011 г., издаден от Е. А. на длъжност гл. инспектор по приходите в ТД на НАП -гр. С., частично потвърден с Решение № 1544 от 27.06.2012 г. на Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно осигурителна практика" при ЦУ на НАП [населено място], в частта, в която на жалбоподателя [фирма] не е признат данъчен кредит общо в размер на 5 402,80 лв. за периодите м. 05 и м. 06.2008 г. по 3 фактури, съответно: № 519/26.05.2008 г., № 476/17.06.2008 г. и № 506/24.06.2008 г. с предмет на доставките –стоки, издадени от [фирма] и съответната лихва, както и в частта, в която не е признат данъчен кредит за данъчен период м. 08.2007г. в размер на 863, 36 лв. по фактура №383 от 30.08.2007г. издадена от [фирма], ведно със съответната лихва.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните и СГП.

СЪДИЯ:

